

Het gaat hier om oudere mensen die een traditionele spaarzaamheid (onder meer ook door het gebruik van regenwater voor diverse karweien) koppelen aan een bescheiden levenswijze (geen badkamer, geen afwas-machine, geen boiler, ...).

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister waarop men zich baseert en of dit wel in overeenstemming is met de heersende tendens om het wat soberder en spaarzamer te doen, onder meer met het drinkwater.

Antwoord

Bij navraag bij de voornaamste waterdistributiemaatschappijen in Vlaanderen kon er geen bevestiging gekregen worden van genoemde praktijken waarbij gedreigd wordt met het afsluiten van de watermeter in geval van een te gering verbruik.

Als Gemeenschapsminister van Leefmilieu keur ik dergelijke praktijken scherp af. Men moet immers streven naar een rationele energie- en grondstoffenconsumptie, ook voor wat het drinkwater betreft. Ik zal er binnen het kader van mijn bevoegdheden dan ook naar streven betreffende praktijken — indien ze voorkomen — te elimineren, en integendeel aanzetten geven tot een algemene stimulering van het zuinig omspringen met drinkwater.

Vraag nr. 16
van 7 februari 1992
van de heer J. VALKENIERS

Heffing ter bescherming van de oppervlaktewaters — Anomalieën

Na de jongste verkiezingen waren er (opnieuw) heel wat beschouwingen over de groeiende kloof tussen burger en overheid. Een kloof die te maken heeft met onder meer de manier waarop de overheid zich allerlei kunstgrepen in haar beleid permitteert en waartegen de burger in feite geen verweer heeft.

Zo melden gebelgde burgers mij dat ze verplicht worden tot de betaling van een (nieuwe) belasting: de heffing van het Vlaams Gewest ter bescherming van de oppervlaktewaters tegen verontreiniging. Die heffing wordt berekend op het drinkwaterverbruik zoals dit gefactureerd wordt door de betrokken waterdistributiemaatschappij in 1990.

Nu zijn er echter mensen die, omdat hun huizen niet aangesloten zijn op een drinkwaterleiding, noodgedwongen putwater gebruiken (op eigen kosten en risico, ook inzake maatregelen van preventie en sanering van dit oppervlaktewater). Voor de Vlaamse Milieu-maatschappij is dat uiteraard geen onoverkomelijk probleem: ze bepaalt eigenmachtig een fictief verbruik van 30 m³ per persoon. Even narekenen leert ons dat dit overeenkomt met 80 liter drinkwater per dag en per persoon. Voor een gezin met twee kinderen zou dat betekenen dat die mensen twee emmers drinkwater per uur verbruiken gedurende dag en nacht, het hele jaar door! Dit past wellicht in de spaarzaamheidscampagnes van de overheid...

Vermits we in een rechtsstaat leven kan de betrokken burger in beroep gaan. Zij hebben dat bijvoorbeeld

vroeger ook reeds gedaan in verband met de aanleg van een stortterrein en van de TGV in hun buurt. Dat heeft hen geleerd dat dergelijke beroepen hen tijd en geld kosten en dat de overheid soms met voorgedrukte teksten hun bezwaren terzijde legt; dat de eigenaar van de nabijgelegen stortplaats ondanks klachten ongestoord niet-toegelaten afval zonder voorzorgen verder mag storten in een zandgroeve tot onder de grondwaterspiegel...

Verder vermeldt het aanslagbiljet (in hoofdletters nota bene) dat het instellen van een beroep geen uitstel van betaling geeft. Er komt dan een dwangbevel, waarbij men ook rekening zal houden met verwijntresten en een bijkomende boete gelijk aan het dubbel van wat niet betaald werd. Wie dan nog wil procederen kan naar de rechtbank van...Dendermonde gaan! Met andere woorden de burger zal noodgedwongen betalen maar zal het later wel proberen te recupereren door bijvoorbeeld zijn stemgedrag bij de verkiezingen of door inciviek gedrag (belastingontduiking)...

1. Zou het niet klantvriendelijker zijn betwistingen te regelen via een verzoeningsprocedure, via een wrelambtenaar die zo de overheid op de hoogte kan brengen van de anomalieën in de bestaande wetgeving? Zou het niet wenselijk zijn tijdens deze procedure de betaling op te schorten?
2. Waarom wordt voor gezinnen met een eigen waterwinning niet gewoon forfaitair de minimumheffing toegepast zodat de overheid niet verplicht is verbruikte kubieke meters drinkwater te fantaseren?
3. Gezinnen die wensen belast te worden op de werkelijk verbruikte hoeveelheid drinkwater, geleverd door een waterdistributiemaatschappij, kunnen zich misschien beter aansluiten op de drinkwaterdistributie. Hoe verloopt hiervoor de procedure? Is dit een recht en gebeurt dit dan ook gratis?
4. Hoeveel gezinnen waren op 1 januari 1991 (nog) niet aangesloten op een waterdistributiemaatschappij?

Antwoord

1. In de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewaters (zoals gewijzigd bij decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991) is enkel de beroepsprocedure beschreven bij ambtshalve aanslag.

Andere beroepsmogelijkheid werd niet voorzien, omwille van het algemeen principe van behoorlijk bestuur werd door de VMM aan alle heffingsplichtigen toch de kans geboden bezwaar aan te tekenen tegen de gevestigde heffing.

Ongeveer 65000 heffingsplichtigen hebben van deze mogelijkheid gebruik gemaakt.

Bij het bezwaar werden enkel voldoende motivatie en het toevoegen van de nodige bewijsstukken als normvereisten gesteld. In die zin kon deze procedure als een verzoeningsprocedure worden betiteld.

De anomalieën in de bestaande wetgeving zijn in-

middels voldoende onderkend en zullen bijgestuurd worden via aanpassing van de decretale bepalingen om een structurele oplossing aan de gerezen problemen te bieden. Het decreet voorziet niet in een opschorting van betaling tijdens de beroepsprocedure.

Deze opschorting is evenmin aangewezen omdat dit heffingsplichtigen zou aanzetten tot het indienen van beroep of bezwaar om zo de betaling uit te stellen.

2. Vanuit het principe : de vervuiler betaalt voor zijn vervuiling, werden de gezinnen met een eigen waterwinning belast volgens een grondslag proportioneel aan de gezinssamenstelling. Men mag er inderdaad redelijkerwijze van uitgaan dat grote gezinnen méér water winnen dan kleine gezinnen. De grondslag is niet gefantaseerd, omdat op basis van wetenschappelijk onderzoek algemeen wordt aangenomen dat per inwoner en per dag ongeveer 100 l water verbruikt wordt. Bij het ontwerpen van de RWZI's wordt zelfs rekening gehouden met een afvalwaterproductie van 150 l per inwoner en per dag.

Het heffingsdecreet voorziet voor de heffingsplichtigen met méér dan 500 kubieke meter waterverbruik per jaar een verbruik van 180 liter per inwoner equivalent.

Uit het bovenstaande blijkt dat de grondslag, 30 kubieke meter per inwoner en per jaar, hiermee in overeenstemming is.

3. De te volgen procedure voor aansluiting op de drinkwaterdistributie verschilt naargelang de waterdistributiemaatschappij waaronder de moederleiding van de potentiële abonnee ressorteert. Hetzelfde geldt voor de aansluitingsprijs ; het staat elk gezin vrij aan te sluiten op een openbaar drinkwaterleidingnet, en de kosten voor de aansluiting maken deel uit van het aansluitingscontract van de waterdistributiemaatschappij in kwestie.
4. Alhoewel het decreet van 21 december 1990 een meldingsplicht van eigen waterwinning oplegt (voor 15 maart 1991 hadden alle eigen waterwinners hiervan melding moeten doen aan de VMM) hebben tot op heden hooguit 2000 personen hiervan melding gedaan.

Uit de vaststelling dat ongeveer 500.000 gezinnen niet voorkomen in de bestanden van 1990 van drinkwaterverbruikers zou kunnen aangenomen worden dat maximaal 500.000 gezinnen beschikken over een eigen waterwinning.

Een realistische benadering is dat 200.000 gezinnen effectief eigen water winnen. De overige gezinnen zijn onder de naam van een rechtspersoon op het distributienet aangesloten of bewonen meergezinswoningen met een gemeenschappelijke waterteller.

Vraag nr. 17
van 7 februari 1992
van de heer M. MAERTENS

Starten van mestverwerkingsbedrijven — Contacten met privé-sector

Graag vernam ik van de Minister of er door zijn departement reeds contacten gelegd zijn met de privé-sector voor het starten van mestverwerkingsbedrijven en zo ja, in welk stadium deze contacten zich nu bevinden.

Antwoord

Via het decreet inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (mestdecreet) van 23 januari 1991 behoort het nemen van initiatieven tot uitbouw en exploitatie van centrale mestverwerkingseenheden, alsook het verrichten, het laten verrichten en het stimuleren van toegepast wetenschappelijk onderzoek met het oog op de een ecologisch, technologisch en economisch verantwoorde vermindering van het mestoverschot, tot de opdrachten van de Mestbank. De activiteiten van de Mestbank werden toegewezen aan de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) door hetzelfde decreet. Aan het toegepast wetenschappelijk onderzoek mag ten hoogste vijf procent van de inkomsten uit de basis- en afzetheffing besteed worden.

Mestverwerking is kapitaalsintensief en gebeurt omwille van het schaaffect best in gecentraliseerde eenheden. Het is van belang dat de kapitaalsintensieve initiatieven voor mestverwerking onderbouwd zijn door de resultaten van toegepast wetenschappelijk onderzoek. Om de beperkte middelen die voor het onderzoek beschikbaar zijn zo gefundeerd mogelijk aan te wenden, worden deze aanvragen beoordeeld door de adviesgroep Wetenschappelijk Onderzoek (opgericht in december 1991). Uit de door de adviesgroep geselecteerde projecten kiest de Raad van Bestuur van de Vlaamse Landmaatschappij het(de) te steunen project(en).

In de loop van het jaar 1991 werden 2 projecten goedgekeurd. Eén ervan betrof het onderzoek naar de mogelijkheden voor verwerking van dunne mengmest (kalvergier en zeugmengmest) in het grensgebied van de provincies Noord-Brabant (NI) en Antwerpen. De kalvermesterijbedrijven zijn vooral in deze grensoverschrijdende regio geconcentreerd.

Deze mestsoorten zijn door het hoge percentage aan water en het lage nutriëntengehalte weinig aangewezen voor transport naar mestarme gebieden en voor het gebruik als bemesting op cultuurgronden. De afzetmogelijkheden voor kalvergier zijn dan ook beperkt.

Dit project werd gerealiseerd met de hulp van het Fonds voor Regionale Ontwikkeling, dat bereid was 50 procent van de kosten voor een grensoverschrijdend onderzoeksproject te subsidiëren.

Het onderzoeksproject werd opgezet en begeleid door een begeleidingsgroep met vertegenwoordigers uit Vlaanderen en Nederland. De volgende Vlaamse instellingen/organisaties waren erbij betrokken :

— de Vlaamse Landmaatschappij (Mestbank) ;